

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ

Τι είναι, άραγε, μια δίκη που κρατάει τρία χρόνια; Ποιος θυμάται ποιοι είναι οι κατηγορούμενοι και τι διάλογο λέει η πολιτική αγωγή; Τα ερωτήματα δεν είναι υπαρξιακής φύσης (του είδους τι είναι ο άνθρωπος και ποιο το νόημα της ζωής), αλλά απολύτως γειωμένα στην πραγματικότητα. Όντως αναρωτιόμαστε τι γίνεται με τη δίκη της Χρυσής Αυγής που τον περασμένο Απρίλη έκλεισε τρία χρόνια επιτυχίες μέσα στις δικαστικές αίθουσες. Όντως αναρωτιόμαστε τι ρόλο βαράει η πολιτική αγωγή που έχει αναλάβει αυτόκλητα την «υπεράσπιση του αντιφασιστικού κινήματος». Και πολλά άλλα αναρωτιόμαστε γι' αυτό και είπαμε να ασχοληθούμε λίγο. Αφορμή μάς έδωσαν οι τηλεφωνικές συνομιλίες μεταξύ χρυσαυγιτών που πρόσφατα παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο κι όσο να πεις δεν θα μπορούσαν να περάσουν απαρατήρητες. Τόσο λόγω του περιεχομένου τους, όσο και λόγω της ερμηνείας που έτυχαν από τους αριστερούς (ναι, ναι, τους «υπερασπιστές του αντιφασιστικού κινήματος») αναλυτές. Πρόκειται για έναν τεράστιο όγκο συνομιλιών, -5.500 τηλεφωνικές κλήσεις ή αλλιώς 200 ώρες ηχητικού υλικού-, που κατέγραψε η ΕΥΠ κι αφορούν κατά κύριο λόγο την περίοδο αμέσως μετά τη δολοφονία του Φύσσα. Από αυτό το υλικό ένα μικρό μόνο μέρος ακούστηκε στο δικαστήριο κι ένα ακόμα πιο μικρό επέλεξαν οι αριστεροί εργολάβοι να εμφανίσουν στην ιστοσελίδα jail golden dawn. Και κάπου εδώ, βέβαια, κι άλλα ερωτήματα μάς την έχουν στημένη στη γωνία: πόσο καιρό παρακολουθούσε η ΕΥΠ τους χρυσαυγίτες, πόσες ώρες συνομιλιών έχει ακόμα στα χέρια της και με ποια ακριβώς κριτήρια επέλεξε το συγκεκριμένο υλικό και το έδωσε για δημόσια κατανάλωση; Πόσοι πάλοι ποτέ πρωτοκλασάτοι φασίστες θεωρήθηκαν «καμένα χαρτιά», τι είδους διαπραγματεύσεις έγιναν κι ποιες ανακατατάξεις στο εσωτερικό της ακροδεξιάς επέφεραν οι συλλήψεις επί «αντιφασίστα Σαμαρά» κι η διεξαγωγή της δίκης επί «πρώτη φορά αριστερά»; Εντάξει· Σέρλοκ Χολμς δεν είμαστε, νουάρ υπάρχει στις παρακάτω σελίδες του τεύχους που κρατάτε στα χέρια σας, οπότε ας βάλουμε κανένα φρένο στα ερωτήματα, μπας και καταφέρουμε να βγάλουμε καμιά άκρη. Παρακάτω, θα προσπαθήσουμε να δούμε πώς το αριστερό αίτημα να καταδικαστεί η ΧΑ ως εγκληματική οργάνωση αποτελεί τη μαγιά για νέους μύθους.

PE. MANIA ME TNH «ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ»...

Όπως είπαμε και παραπάνω οι συνομιλίες των χρυσαυγιτών έχουν ένα ενδιαφέρον ως προς το περιεχόμενό τους κι άλλο ένα ως προς την ερμηνεία που τους επιφύλαξαν οι αριστεροί ξερόλες. Αν, λοιπόν, μπει κανείς στη σελίδα της «υπεράσπισης του αντιφασιστικού κινήματος» (ναι, έχουμε κολλήσει· δεν μπορούμε να το ξεπεράσουμε αυτό) θα βρει τα ηχητικά που αφορούν προβεβλημένα στελέχη της ΧΑ όπως ο Αποστόλου, ο Δεβελέκος, ο Τσακανίκας, ο Πατέλης κ.α. κι αμέσως μετά από κάθε συνομιλία θα βρει βιντεάκι επεξήγησης του εν λόγω υλικού. Ακολουθεί ένα μικρό απόσπασμα από τη συνομιλία του Αποστόλου με έναν άλλο φασίστα όπου -ω, τι έκπληξη!-, οι χρυσαυγίτες μιλάνε για μεροκάματα στη Συγγρού κι όχι για τις ιδεολογικές καταβολές του ναζισμού. Ο Αποστόλου ξεκινάει ενημερώνοντας ότι «μάλλον θα δουλέψουμε στο Καραμέλα τώρα», και συνεχίζει αφηγούμενος ένα περιστατικό που συνέβη μια ωραία πρωία:

(...) Έχουμε σχολάσει και 7:00 το πρωί πάμε με τον Άγγελο για ποτό. Σε ελληνάδικο, έπαιζε Γονιδή και τέτοια. Και λέει στην μπαργούμαν: «Λοιπόν, δεν χρειάζεται να χαλάσουμε τις καρδιές μας. Ξέρεις ποιος είμαι εγώ. Φέρε τέσσερα μπουκάλια». Αυτή του λέει «ρε Άγγελε, τι τέσσερα μπουκάλια;». Της λέει «φέρε τα μπουκάλια γιατί θα στο κάνω τούμπα το μαγαζί». Φέρνει τα μπουκάλια, τα ανοίγει ο Άγγελος, γέμιζε σφηνάκια, τα μισά τα έριχνε κάτω, έσπασε τα δύο μπουκάλια, το ένα το ήπιαμε -δύο άτομα ένα μπουκάλι ούισκι, καταλαβαίνεις. (...) Και κάνει το λάθος η μπαργούμαν και κόβει απόδειξη. Λέει «είναι 450 ευρώ».

Σεπτέμβρης του 2012: Ο Αποστόλου (με το κινητό στο χέρι) κι ο Σαλούφας απέναντι σε αντιφασίστες στον Πειραιά. Εντάξει· δεν το λες ακριβώς «στρατιωτικό σχηματισμό» αυτό το πράγμα...

Της λέει ο Άγγελος «ναι, και;». «Μα ρε Άγγελε 450 ευρώ ζημιά μάς έχεις κάνει σήμερα. Κάποιος δεν πρέπει να πληρώσει;», τον ρωτάει. «Ωραία, της λέει, άνοιξε το ταμείο και δώσε μας από ένα πενήντα γιατί έχουμε να πάρουμε κι αλλού». Ο Άγγελος, κι ο Δημήτρης που είναι τώρα μέσα, ήταν προστασία σε αυτό το μαγαζί, αλλά είχε καιρό να περάσει για να πάρει λεφτά. Καθώς φεύγουμε, λέει στο αφεντικό: «όποιος σε πειράξει, πάρε τηλέφωνο. Καθαρίζω εγώ».¹

Φυσικά, οι αριστεροί ξέρουν πολύ καλά ότι το πρωτογενές υλικό δεν λέει τίποτα από μόνο του· σημασία έχει αυτός που το ακούει να είναι φορέας της «σωστής άποψης» για το ελληνικό κράτος, για την κατάσταση του πολιτικού συστήματος εν καιρώ κρίσης και πάει λέγοντας. Γιατί καλά τα τεκμήρια, καλές οι χιλιάδες απομαγνητοφωνήσεις αλλά, ας μη γελιόμαστε, το παιχνίδι παίζεται στη γνώμη. Στο ποια τέλος πάντων γνώμη τεκμηριώνουν τα τεκμήρια. Γιατί όπως κι αν το κάνουμε, είναι άλλο να ξεκινάς να ακούσεις τους φασίστες να μιλάνε για τα μπραβιλίκια στα κωλόμπαρα της Συγγρού έχοντας στο μυαλό σου ότι η ΧΑ πάτησε σε προϋπάρχουσες υλικές σχέσεις κομματιών της μαφίας (άρα και της ελληνικής αστυνομίας) κι επεδίωξε να αποτελέσει τον πολιτικό τους εκφραστή² κι είναι άλλο να κολυμπάς μέσα στα θολά νερά της ιδεολογίας και να βλέπεις παντού «θαυμαστές του Χίτλερ» που διακρίνονται για την τυφλή υποταγή τους στον αρχηγό κι είναι πιστοί στα «ναζιστικά ιδεώδη». Κι επειδή η δεύτερη εκδοχή είναι μια πολυλειτουργική, εξαιρετικά βολική γνώμη που και το κομμάτι της ως «αντιφασιστική» κάνει και εκδούλευση στο ελληνικό κράτος που-λάει, αφού βάζει στο απυρόβλητο τις υλικές σχέσεις, είναι αυτή που προσφέρεται σε μεγάλες δόσεις. Και μάλιστα εδώ και σχεδόν δύο δεκαετίες. Για την ακρίβεια, ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '90 στις σελίδες της all time classic *Ελευθεροτυπίας* τέτοιες θέσεις χτίζονταν λιθαράκι λιθαράκι. Άλλωστε, ένας από τους βασικούς εκφραστές ήταν -και παραμένει- ο Δημήτρης Ψαρράς που με τα χρόνια εξελίχθηκε σε «ειδικό ναζιστολόγο». Θα κάνουμε μόνο μια σύντομη αναφορά στα όσα είπε ο Ψαρράς τον περασμένο Οκτώβρη στη δίκη της ΧΑ:

Η Χρυσή Αυγή δεν είναι κόμμα που εξελίχθηκε σε εγκληματική οργάνωση. Ούτε κόμμα που έχει στις τάξεις του εγκληματική οργάνωση. Ξεκίνησε ως εγκληματική οργάνωση. (...) Δεν υπάρχει Χρυσή Αυγή χωρίς τον Μιχαολιάκο. Ο Μιχαολιάκος είναι η Χρυσή Αυγή. Δεν υπάρχει σε καμία φάση της ζωής της χωρίς τον Αρχηγό της.³

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε κι ένας άλλος μάρτυρας κατηγορίας, ο Δημήτρης Κουσουρής, ο οποίος το 1998 είχε δεχτεί επίθεση από ομάδα χρυσαυγιτών με επικεφαλής τον Περίανδρο και για καιρό ήταν μεταξύ ζωής και θανάτου:

μήπως είναι λίγο φασίστες;

DEPRESSION

ΚΑΛΟ ΤΡΕΞΙΜΟ, ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ!

Να σου κι η ΑΣΟΕΕ στη μάχη του δημόσιου χώρου. Μετά τη Μιμή Ντενίση, τον Καμίνη και τους ιδιοκτήτες, χώθηκε κι ο ιερός θεσμός του πανεπιστημίου στο παιχνίδι του ελέγχου και της άσκησης πίεσης στον πάτο της εργατικής τάξης. Πώς; Το έριξε στο τρέξιμο. Την Κυριακή 6 Μάη, λοιπόν, διάφοροι μελλοντικοί οικονομολόγοι και μανάτζερ που δεν αντέχουν να σπουδάζουν δίπλα «στα ναρκωτικά και την εγκληματικότητα» διοργάνωσαν τον αγώνα δρόμου «ΟΠΑ Run» για να δηλώσουν ξεκάθαρα τα παιδιά πόσο πολύ αγαπάνε το κράτος. Το ευχαρίστο, βέβαια, είναι ότι στην ΑΣΟΕΕ κυ-

κλοφορούν και μιλάνε κι εκείνοι που καθόλου δεν ψήνονται με τις μπάτσικες απόψεις για «το πρόβλημα του Πεδίου του Άρεως». Η σχετική αφίσα που έβγαλε το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι συνδέει τέτοιους «αθώς πρωτοβουλίες» με την αστυνομική διαχείριση του δημόσιου χώρου και καταλήγει ως εξής: «Μας είναι ξεκάθαρες οι πολιτικές και οικονομικές επιδιώξεις που υποβόσκουν και νιώθουμε απέχθεια για κάθε εθελοντική διοργάνωση ειδικότερα όταν απαρτίζεται από μίζερους μικροαστούς και ανθρωπιστές. Διεκδικούμε το δημόσιο πεδίο με την ύπαρξή μας και δεν αφήνουμε σπιθαμή χώρου στην κρατική καταστολή και τους φιλανθρώπους της. Τέτοια σκουπίδια θα περνάνε από το Πεδίο μόνο τρέχοντας». Συμφωνούμε κι επαυξάνουμε!

είναι μια ναζιστική, εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση, που με βάση την ιδεολογία της αναγνωρίζει ως εχθρούς της αριστερούς, κομμουνιστές, μετανάστες και μειονότητες.⁴

Και από τα δύο αυτά αποσπάσματα οι μπάτσοι λείπουν από το προσκήνιο, τα μεροκάματα στη νύχτα έχουν κάνει φτερά, η ώσμωση νόμιμου και παράνομου κεφαλαίου κι η συνακόλουθη αναζήτηση πολιτικής έκφρασης προσκρούει πάνω σε αφηρημένες έννοιες όπως η «Αρχή του Αρχηγού» κι άλλα τέτοια ωραία. Με λίγα λόγια, σύμφωνα με την επίσημη αριστερή αφήγηση που δεν λέει να το βουλώσει με τίποτα, ο φασισμός στην Ελλάδα τα τελευταία τριάντα χρόνια είναι ο Μιχαολιάκος κι οι φασίστες είναι κάτι απόκοσμα πλάσματα του δάσους που κάνουν αθλοπαιδιές στον Μέλανα Δρυμό δοξάζοντας το αρχαίο πνεύμα των Γόθων και των Βησιγόθων. Ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

Νομίζουμε ότι η παρακάτω διευκρίνιση δεν είναι απολύτως απαραίτητη, αλλά ως την κάνουμε για καλό και για κακό. Άλλωστε, μια διευκρίνιση δεν έβλαψε ποτέ κανέναν. Όταν λέμε ότι η αντίληψη πως η Χρυσή Αυγή αποτελεί εγκληματική οργάνωση είναι μια αντίληψη κρατικής έμπνευσης και χρησιμότητας, δεν εννοούμε ότι η ΧΑ είναι «ένα μάτσο μαλάκες που σιγά τώρα». Και τις δολοφονίες της τις έχει κάνει και τις επιθέσεις της σε πολιτικούς χώρους τις έχει κάνει και μάλιστα οι βίαιες ενέργειές της είναι πολλές περισσότερες απ' όσες υπάρχουν στο κατηγορητήριο. Ούτε φάγαμε ξαφνικά την πετριά και είπαμε «α, τι λείπει από την ανάλυση της τωρινής συγκυρίας; Μα προφανώς μία αντιπαράθεση ιδεών και θεωριών περί του τι είναι μια εγκληματική οργάνωση, ένα πολιτικό κόμμα κλπ».⁵ Κάθε άλλο. Αν μπορούμε να βγάλουμε ένα πρώτο συμπέρασμα από αυτή τη μισοεξασμένη δίκη που κρατάει ήδη τρία χρόνια και διεξάγεται σε μια περίοδο πολιτικής ρευστότητας, είναι ότι μόνο δευτερευόντως ασχολείται με τις πράξεις των χρυσαυγιτών. Μας φαίνεται ότι στις δικαστικές αιθούσες του Κορυδαλλού και του Εφετείου, στις ιστοσελίδες που έχουν επιφορτιστεί με το ιερό έργο της διαμεσολάβησης για να περνάει η κρατική γραμμή παντού, στις συνεντεύξεις τύπου και στα δημοσιεύματα που έχουν τη βούλα της πολιτικής αγωγής, οι μηχανισμοί του ελληνικού κράτους κι οι αριστεροί τοποτηρητές του political correct αντιφασισμού έχουν αναλάβει να κεντήσουν μια επίσημη ερμηνεία, για τωρινή και μελλοντική χρήση, γύρω από το τι είναι οι φασίστες και για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται. Αυτή είναι η αποστολή που έχουν αναλάβει να φέρουν σε πέρας.

Και κάπως έτσι μπορούν οι αριστεροί ταχυδακτυλουργοί να κάνουν πραγματικά μαγικά. Μπορεί δηλαδή εσύ να ακούς τον Αποστόλου να λέει για τα μεροκάματα στο

7/3 Οι ψήστες στα ταχυφαγεία απειλούνται από την «τεχνολογική ανεργία». Στην Καλιφόρνια, ρομπότ-ψήστης «έπιασε δουλειά» σε αλυσίδα μπέργκερ. Ψήνει, λένε, 150 μπιφτέκια την ώρα «χωρίς να καίγεται και να διαμαρτύρεται για τις υπερωρίες». Μισές δουλειές θα λέγαμε εμείς, καθώς αναπάντητο μένει το ερώτημα του πόσοι υπάλληλοι χρειάζονται στη συνέχεια για να συναρμολογούν τα 150 μπιφτέκια/ώρα σε χάμπουργκερ. Από την άλλη βέβαια, το ρομπότ-ψήστης είναι θαυμάσια ευκαιρία για εμάς τους παχουλούς να καταδείξουμε, επιτέλους, ότι το «πρόβλημα» της παχυσαρκίας είναι μια από τα πάνω κοινωνική κατασκευή.

8/3 Οι μπάτσοι της δίωξης ηλεκτρονικού εγκλήματος που λανσάρουν διαφημιστικά σποτάκια για την «ασφάλεια και προστασία στο διαδίκτυο» ρίχνουν εσφαλμένη επικοινωνιακή γραμμή στους συναδέλφους τους από την αντιτρομοκρατική. Το στόρι «υπάλληλος βενζινάδικου στα Ιωάννινα συντόνιζε μέσω facebook τη δράση φασιστών (combat 18, αμε κλπ.) στην Αθήνα», κανονικά θα οδηγούσε στην αθώωση των ναζί, στη βάση ότι οι τύποι έπεσαν ανυποψίαστα θύματα ενός αγνώστου στο διαδίκτυο. Το ακόμα πιο αστείο στο όλο παραμύθι, ήταν που μας είπαν ότι οι αμε ήταν και γαμώ τις εξτρεμιστικές οργανώσεις της άκρας δεξιάς στην Ελλάδα.

18/3 Αυξανόμενες είναι οι περιπτώσεις γονιών που ζητούν από τους παιδίατρους διάγνωση μέσω facebook. Οι παιδίατροι διαμαρτύρονται ότι λαμβάνουν καθημερινά από τους πελάτες τους πολλά μηνύματα ή φωτογραφίες, συχνά για ασήμαντους λόγους. Θα πρέπει όμως και οι γιατροί να κάνουν την αυτοκριτική τους. Είναι δυνατό να είσαι σοβαρός επιστήμων και να διατηρείς λογαριασμό στο fb;

22/3 Νομοσχέδιο κατά της παρενόχλησης γυναικών συζητείται στη Γαλλία. Η λεκτική παρενόχληση στο δρόμο ή στο διαδίκτυο θα τιμωρείται με χρηματικό πρόστιμο και όσοι συλλαμβάνονται θα παρακολουθούν μαθήματα ευαισθητοποίησης. Η πολιτική της ενσωμάτωσης ενός ακόμη ζητήματος σχετικού με τις έμφυλες διακρίσεις γίνεται καταφανής, αν λάβουμε εδώ υπόψη ότι το όλο νομοσχέδιο συζητείται κάτω από την ταμπέλα «εξάλειψη των ζωνών ανομίας» στο δημόσιο χώρο και το Διαδίκτυο. Μεγάλη απορία έχουμε και για «τα μαθήματα ευαισθητοποίησης».

23/3 Το facebook κατηγορείται ότι πούλησε τα προσωπικά δεδομένα των χρηστών του σε ιδιωτικές εταιρείες, προκειμένου να επηρεαστεί η ψήφος στις αμερικανικές προεδρικές εκλογές και στο δημοψήφισμα για το brexit. Απορούμε με τον ντόρο της όλης υπόθεσης, αφού ο πυρήνας της επιχειρηματικής δραστηριότητας του facebook είναι η πώληση προσωπικών δεδομένων. Πιο λογικό άρα θα ήταν οι χρήστες να ζητήσουν μερίδιο από την αγοραπωλησία. Αντ' αυτού, οι χρήστες προτίμησαν να εκδηλώσουν τη δυσφορία τους κλείνοντας τους λογαριασμούς τους και ανοίγοντας νέους στο instagram –που κι αυτό ανήκει στο facebook. Οπότε διορθώνουμε: ο πυρήνας του επιχειρηματικού μοντέλου του fb είναι η μαζική βλακεία.

28/3 Η πολιτική της ενσωμάτωσης έχει μακριά ποδιάρια. Κάτω από την ταμπέλα «τα δύο φύλα δεν είναι ίσα στην πρόληψη», οι γιατροί συστήνουν στους έφηβους νεαρούς «ετήσιο andro-test από τα 16 και μετά, που πληροφορεί τον εξεταζόμενο αν ο προστάτης, οι όρχεις και οι άλλοι αδένες του ανδρικού αναπαραγωγικού συστήματος είναι υγιείς». Δηλώνουμε πολύ «δικαιωμένες» από την πρόταση. Πλέον θα προγραμματίζουμε παρέα με τους συντρόφους μας τις προληπτικές εξετάσεις, γιατί το πρόβλημά μας άλλωστε ήταν πως ήμασταν μόνες στην όλη διαδικασία. Εμείς θα πηγαίνουμε για τεστ ΠΑΠ και ορμονικές, αυτοί για andro-test. Μετά, οι τσακωμοί μας θα ανέβουν επίπεδο:

-Μάκη, έλεγξες αυτό το μήνα την τεστοστερόνη σου; Σαν πολύ κυκλοθυμικό σε βρίσκω.

-Δεν κοιτάς καλύτερα τα οιστρογόνα σου, μωρή.

Ο Ψαρράς αγορεύει. Μιλάει για εσωτερικούς κώδικες, οργανογράμματα και καταστατικά της ΧΑ. Η έδρα προσπαθεί να δείξει συγκατάβαση. Αν μπορούσε, θα του έλεγε: «Πες λίγο εκείνο το καλό για την «Αρχή του Αρχηγού» να γελάσουμε. Αυτά τα άλλα που λες είναι ξενέρωτα».

κλαμπ «Καραμέλα» στη Συγγρού, για τις σχέσεις του κυρίου Γιοβανίδη και γενικά του ΑΤ Νίκαιας με τον φασιστοπυρήνα της περιοχής και στο καπάκι να βγαίνει ο αριστερός δικηγόρος και να επιμένει πως από το ηχητικό φάνηκε ξεκάθαρα ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με μια εγκληματική οργάνωση που τα μέλη της πρωί βράδυ προσκυνάνε τον ναζισμό. Μπορεί εσύ να καταλαβαίνεις ότι οι φασίστες έχουν μια αρκετά σαφή εικόνα για τον εαυτό τους, η οποία προσδιορίζεται από την έμμιση σχέση με τα αφεντικά των στριπτιζάδικων, από τις άκρες στην ΕΛ.ΑΣ, από τη στήριξη του οικογενειακού και φιλικού τους περιβάλλοντος,⁶ αλλά η αριστερή φωνούλα του βιντεοαναλυτή να συνεχίζει ακάθεκτη: «έχουμε να κάνουμε με οργάνωση με στρατιωτικό σχηματισμό και κάθετη ιεραρχία».

Οπότε; Οπότε η ΧΑ είναι μια εγκληματική οργάνωση (άρα η αντιμετώπισή της είναι αρμοδιότητα της αστυνομίας και της δικαιοσύνης, ε), υπάρχει λόγω του αρχηγού της (άρα αν μπει ο Μιχαλολιάκος στη φυλακή, οι φασίστες συμπολίτες μας απλώς θα εξατμιστούν, ε) και τα κίνητρα της εντάσσονται στη σφαίρα των ιδεών κι όχι της ύλης (άρα καμία σχέση δεν έχει με την επίθεση του ελληνικού κράτους εναντίον της πολυεθνικής εργατικής του τάξης, ε). Ρε, πού μπλέξαμε.

ΨΟΦΗΣΕ, ΨΟΦΑΕΙ, ΘΑ ΨΟΦΗΣΕΙ:

Από τον Νοέμβριο του 2010 που η ΧΑ μπήκε στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας μέχρι σήμερα που μετράει ήδη έξι χρόνια στα κοινοβουλευτικά έδρανα, σίγουρα πολλά έχουν αλλάξει. Έχει χάσει στελεχικό δυναμικό, έχει φάει ανάστροφες σε κάθε πόλη όπου εμφανίστηκε με φιλοδοξίες κυριαρχίας στον δημόσιο χώρο, έχει δεχτεί πίεση από την παρουσία και την καθημερινή δράση οργανωμένων αντιφασιστών σε πολλές γειτονίες της Αθήνας κι όχι μόνο. Κατά τη γνώμη μας, αυτό δεν σημαίνει ότι θα έπρεπε κανείς να θριαμβολογεί θεωρώντας ότι οι φασίστες εξαφανίστηκαν. Ούτε βέβαια και να κινδυνολογεί ή να τους προσδίδει μεγαλύτερη σημασία απ' όση τους αντιστοιχεί. Σε κάθε περίπτωση πάντως, ακόμα κι αν δεν ξέρουμε τι κουμάντα κάνει το ελληνικό κράτος στο εσωτερικό του, πώς σκοπεύει να συνεχίσει το στρίμωγμα της εργατικής του τάξης με ή χωρίς μνημόνιο, ενώ ταυτόχρονα στριμώχνει (όσο τουλάχιστον το παίρνει) τους γείτονές του με πρώτη την Τουρκία, ένα πράγμα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα. Το όποιο μέλλον της ΧΑ, το αν δηλαδή θα είναι ή όχι ορατή και κινητική το επόμενο διάστημα, είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις ευρύτερες επιλογές του ελληνικού κράτους. Ε, όσο τώρα για την αντιμετώπισή της, αυτή θα κριθεί στο επίπεδο της γειτονιάς, της πλατείας, του σχολείου και σίγουρα όχι στις δικαστικές αίθουσες. Μη λέμε τα αυτονόητα...

1. Περισσότερα στη διεύθυνση: jailgoldendawn.com/2018/04/11/αποκαλυπτικά-ηχητικά-1-οι-συνομιλίες/

2. Βλ., σχετικά την προσούρα «Επιτροπές Κατοίκων. Κατάδυση στο μέλλον του ελληνικού φασισμού», *autonome antifa*, Μάρτης 2012.

3. Γιώτα Τέσση, «Η Χρυσή Αυγή ήταν πάντα εγκληματική οργάνωση», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 02/10/2017.

4. Ειρήνη Λαζαρίδου, «Είναι εγκληματική οργάνωση με στρατιωτική δομή», *Αυγή*, 16/12/2017.

5. Περισσότερα για τη ΧΑ ως κόμμα και για τη συμβολή της στην «ομαλή λειτουργία» του ελληνικού καπιταλισμού στα πρώτα χρόνια της κρίσης, βλ., στο κείμενο «Φασισμός και Αντιφασισμός Σήμερα. Μέρος Ε': Αυτόνομος Αντιφασισμός», *Antifa* #39, 12/2013.

6. Είναι χαρακτηριστικός ο διάλογος ενός χρυσαυγίτη με τον πατέρα του όταν ο τελευταίος λέει στο φυντάνι του ότι πρέπει να αλλάξει κινητό γιατί σίγουρα θα τον παρακολουθούν και του δίνει μια καινούρια κάρτα sim, κωδικούς κτλ. Αντίστοιχα και η συνομιλία μεταξύ του Αποστόλου και της μάνας του, κατά την οποία η τελευταία σπεύδει να τον καθησυχάσει ότι τα καθάρισε όλα κι ότι δεν υπάρχει τίποτα επιλήψιμο στο σπίτι.

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ (ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ)

Η ιδέα ότι πίσω απ' το πογκρόμ της Λέσβου κρύβονται κάποιου είδους «ναζί εγκληματίες», είναι μια ιδέα που έχει τα προβλήματά της. Και βασικά το εξής ένα: αποκρύπτει ότι γύρω απ' την εκμετάλλευση των μεταναστών εργατών οι τοπικές κοινωνίες αναδιοργανώνονται με τρόπους που αρμόζουν στους καιρούς της καπιταλιστικής κρίσης και της όξυνσης των διακρατικών ανταγωνισμών. Θα εξηγηθούμε.

Συχνά-πυκνά, έχουμε την εντύπωση ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, γίνονται κατανοητά σαν κάποιου είδους φυλακές. Δηλαδή; Δηλαδή ιδρύματα εγκλεισμού σχεδιασμένα προκειμένου όσοι βρίσκονται μέσα να μένουν εκεί ασφυκτικά περιορισμένοι για το χρονικό διάστημα που ορίζει το κράτος. Συνεπώς, τι σημαντικότερο να πει κανείς για ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης παρά για τα όσα διαδραματίζονται μέσα στους τέσσερις τοίχους του; Και πράγματι, έχει πολλά να πει κανείς. Πράγματι, οι συνθήκες διαβίωσης των μεταναστών εργατών στα στρατόπεδα είναι άθλιες. Το φαγητό φτάνει ίσα-ίσα για να συντηρηθεί ένας ενήλικας στη ζωή, οι μπάτσοι εξευτελίζουν τους κρατούμενους σε καθημερινή βάση και πάει λέγοντας.

Απ' την άλλη, η αποκλειστική προσήλωση στον μικρόκοσμο εντός των τειχών του στρατοπέδου έχει και τα προβλήματά της. Πρώτα και κύρια, γιατί μονάχα μερικά μέτρα έξω απ' τα τείχη, ανθεί ένας γαλαξίας υλικών συμφερόντων.

Πάρτε για παράδειγμα την περίπτωση της Λέσβου. Σχετικά πρόσφατα, η δολοφονία ενός Αφγανού από ομοεθνείς του στάθηκε αφορμή για να μάθουμε για ένα κύκλωμα ενοικιάσεων μεταναστών στους ελαιοπαργαγωγούς του νησιού.¹ Με δυο λόγια, οι ντόπιοι ιδιοκτήτες γης διάλεγαν –μέσω τρίτων– μετανάστες απ' το τοπικό στρατόπεδο, τους έπαιρναν στα χωράφια τους με την υπόσχεση για μεροκάματο 25 ευρώ και τελικά τους έβαζαν να δουλεύουν στο όριο της φυσικής εξόνητσης με άγνωστο ωράριο. Στο τέλος, αν ήθελαν τους πλήρωναν κιόλας, αλλά όχι απαραίτητα. Ο δολοφονημένος ήταν ο τρίτος, που έφερνε σε επαφή τα αφεντικά με τους εργάτες. Σαν να λέμε σκλαβοπάζαρο κανονικό και με τα όλα του! Ακριβώς έξω απ' τις πόρτες του στρατοπέδου συγκέντρωσης, δηλαδή με την έγκριση και υπό την επίβλεψη της Ελληνικής Αστυνομίας.

Δεν είναι να πέφτει κανείς απ' τα σύννεφα. Στη Λέσβο την ίδια άλλωστε, εννέα χρόνια πριν, ο δήμαρχος υπερασπιζόταν το δικαίωμα των μεταναστών «να διαθέτουν τον χρόνο τους και να βγάζουν χαρτζλίκι»² κι εννοούσε ότι τα ντόπια αφεντικά είναι ελεύθερα να προσλαμβάνουν μετανάστες εργάτες απ' το τοπικό κέντρο κράτησης και να τους βάζουν να δουλεύουν με τους χειρότερους όρους. Με άλλα λόγια, η συγκομιδή της ελιάς στο νησί διεξάγεται επί δέκα συναπτά έτη με ένα σεβαστό ποσοστό της συνολικής εργασίας να λαμβάνει χώρα υπό καθεστώς σχεδόν δουλείας.

Και στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται καν για καινοτομία. Πρόκειται για τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν τα κέντρα κράτησης μεταναστών στην Ελλάδα από σύστασής τους. Μακριά απ' το να είναι απόρθητες φυλακές με αποκομμένους εγκλείστους, τα κέντρα κράτησης αλληλεπιδρούν διαρκώς με την τοπική κοινωνία απ' την οποία περιβάλλονται. Τροφοδοτούν τα μικρά και μεγάλα αφεντικά με φθηνή εργασία και παράλληλα παρέχουν στους τοπικούς επιχειρηματίες πρώτης τάξεως ευκαιρίες για κέρδος. Άλλωστε κάποιος πρέπει να αναλάβει το catering, κάποιος πρέπει να προσφέρει αναλώσιμα, κάποιος πρέπει να εμπορευτεί φιλανθρωπία, κάποιος πρέπει να φυλάει το στρατόπεδο συγκέντρωσης και ούτω καθεξής.

Παράλληλα, κι ενώ η τοπική κοινωνία πλουτίζει σε βάρος των μεταναστών, μπορεί κάλλιστα να προσποριστεί δημόσια ότι υποφέρει. Κι έτσι, οι αρμόδιοι παράγοντες, συνήθως δήμαρχοι και λοιποί παρατρεχάμενοί τους, να φροντίζουν ώστε η τοπική κοινωνία να αποκομίζει ένα σωρό ακόμα οφέλη απ' την ύπαρξη των μεταναστών στα εδάφη της. Ένα παράδειγμα; Τον Νοέμβριο του 2017, οι κάτοικοι της Λέσβου κήρυξαν απεργία. Σύμφωνα με τα λεγόμενά τους η πληγή απ' το μεταναστευτικό ήταν τόσο μεγάλη, που η αύξηση του ΦΠΑ θα έπρεπε να είναι αδιανόητη.³ Τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους, η αύξηση του ΦΠΑ για τις περιοχές που είχαν σηκώσει το βάρος του «προσφυγικού» ανακλήθηκε απ' τον ίδιο τον πρωθυπουργό.⁴

Είναι ο τρόπος με τον οποίο οι τοπικές κοινωνίες οργανώνονται σε καιρούς κρίσης. Οι ντόπιοι μετατρέπονται σε τοποτηρητές του υπουργείου Δημοσίας Τάξης. Ταυτόχρονα, ορίζουν τους όρους με τους οποίους θα